

«Режис

та повернувся в Україну.

режисера, що пережив облогу Маріуполя, донецькі в'язниці та повернувся в Україну. Частина 2. На Ізольді

Анатолій Левченко – відомий у Маріуполі театральний діяч. З його ініціативи 2015 року в маріупольському театрі, що цілу вічність мав статус «руського», почалася нова доба – сучасної української п'єси. Утім тривала вона недовго. Театральне середовище виявилось вороже налаштованим до українізації, а підтримки громади не вистачило, щоб якимось вплинути на ситуацію. 2018 року [Левченка усунули з посади головного режисера](#), а пізніше звільнили з театру. Згодом режисер заснував власний проєкт, утім конфлікт не вичерпався.

Під час облоги Маріуполя, опікуючись сином з аутизмом і літньою тещею, Анатолій Левченко не зміг швидко евакуюватися. Його заарештували за доносом колишніх колег по сцені, які стали колаборантами. Майже рік він провів у донецьких в'язницях і нарешті 2023-го виїхав з окупованих територій. Розповідаємо історію Анатолія Левченка, сьогодні – її другу частину.

Першу частину читайте за [посиланням](#).

Далі пряма мова Анатолія Левченка.

Мені надягнули пакет на голову і сказали: «Це ваш одяг на найближчий час». Посадили в машину. Допит почався вже в дорозі. Питали, що я робив у театрі, що писав, хто такий? Це були оперативники МДБ ДНР, так звані. Пізніше досвідчені сусіди по камерах пояснили, що отакі оперативники – це нижча ланка всього апарату. Вони не слідчі, не ведуть справ, тупі і жорстокі особистості. Мають заарештувати, обшукати та провести первинний допит. Ніяких деталей про мене вони не знали, тому питали будь-які нісенітниці. Тут розрахунок на те, що людина не очікує візиту, її хапають зненацька, вона в стресі і може сказати щось таке, що потім використовують проти неї.

Анатолій Левченко на фоні зруйнованого драмтеатру в Маріуполі, літо 2023 року.

– А маріупольські греки як?

Цимбаляк ми не можемо відвоювати усі території з таки...

Подпишитесь на наши уведомления!

Нажмите на иконку колокольчика, чтобы включить уведомления

– Що "як"?

– Ну вони – зрадники?

– У сенсі?

– Ну вони ж націоналісти.

– Хто? Маріупольські греки? Та ні, вони проросійські здебільшого.

– Дивно, у нас інша інформація.

Склалося таке враження, що вони начиталися радянських методичок і думають, що маріупольські греки – це те саме, що кримські греки.

Із питань я здогадався, що вони хотіли знайти в мене вдома комп'ютер. Під час обшуку помітили роутер, а тепер намагаються зрозуміти, чому немає компа. Я готувався до виїзду і передбачав подібну ситуацію. Тому завчасно вигадав легенду. Домашній комп'ютер розібрав і роздав сусідам по частинах. Окремо жорсткі диски, окремо все інше.

– Де комп'ютер?

– На роботу відніс, – збрехав я.

Ми поїхали на роботу, в театр «Terra Incognita» (власний проєкт, який Левченко заснував після звільнення з драмтеатру. – Ред.). Я чітко знав, що там уже немає ні комп'ютера, нічого, тому без остраху повів їх туди. Під час боїв у приміщенні театру (він розташовувався у підвалі) переховувалися люди, вони зламали двері й жили там. Наш театр трошки розмародерили, але таке життя було тоді.

Фото: надано героєм

Анатолій Левченко та трупа театру Terra Incognita

Я з'їв карточку пам'яті з телефону

Куди ми поїх

Приморськом

Подпишитесь на наши уведомления!

Нажмите на иконку колокольчика, чтобы включить уведомления

× Куди був з пакетом на голові. Я не бачив, але міг здогадуватися. Вочевидь, ми опинилися десь у панаті на узбережжі, біля порту.

Там я з'їв кар
лишилася ка

мене це буде

але, я попросився до туалету, якось витягнув цю картку. Куди її дівати? Я її з'їв.

Сім-картки ми давно повикидали. Бо знали: якщо під час перевірки знайдуть її, буде погано. Але з розбомблений Маріуполь. Якщо цю картку знайдуть і побачать кілька сотень знімків руйнувань, для мене це буде

Мене допитували чотири рази. Їм було цікаво, як я став головним режисером, кого знаю з волонтерів, з патріотів, про що спілкувався з військовими, з поліцією. Я відповідав: «Ну так, це ж театр, вони приходили на урочисті події й таке інше».

– «А ви український націоналіст?» – прямо отак і запитували. А я корчу дурника: «А що таке націоналіст?»

У тому пансіонаті я провів кілька годин, того ж дня мене повезли до Донецька.

Погрожували вбити сім'ю, а мене розстріляти

Везли мене інші оперативники, один за вимовою явно був росіянином. Їхали довго, я так думаю, що якимись об'їзними дорогами. Його обличчя я не бачив, бо знову був у пакеті. Я постійно просив, щоб його зняли, спека, дихати було неможливо, а ще в мене тиск піднявся. Але вони сказали, що це "не положено". Росіянин намагався натиснути.

– Ви зізнавайтесь зараз, що співпрацюєте з СБУ.

– Я театральний режисер. Навіщо я СБУ?

– Ми зараз приїдемо, тоді зрозумієте, навіщо. Я вашу заяву бачив.

– Заяву? І як вона виглядає?

– Ну як. Написано від вашого імені: «Я укладаю контракт із СБУ». І ваша фотографія.

Тут я зрозумів, що мене намагаються взяти на понт. Коли це не спрацювало, росіянин почав погрожувати, що вб'є сім'ю, а мене розстріляє, якщо не зізнаюся.

Фото: надано героєм

Пакет, який Анатолій Левченко носив на голові під час ув'язнення. Він вивіз його як спомин на територію України.

Коли приїхали до Донецька, була десь сьома чи восьма вечора. Мене привезли до школи, де колись було Контрольно-ревізійне управління, в ній МДБ влаштувало собі філію. Завели в якийсь кабінет, схоже, він раніше належав якомусь керівникові, бо на стіні висів величезний портрет Ющенка. У кабінеті сидів оперативник МДБ. За командою треба було дивитися в підлогу, пакет не знімати. Раптом він каже: «Бачив? Можеш підняти пакет з

очей, подиви
саме.

Подпишитесь на наши
уведомления!

Нажмите на иконку
колокольчика, чтобы
включить уведомления

Х вують портрети в підручниках, роблять з класиків піратів або чортів з рогами та борідкою? Отаке

Я питаю: діти

аже він. Я не втримався й аж хрюкнув від сміху.

Було написано, що методів психологічного та фізичного тиску до мене не застосовували

У тій школі вже почали конкретно бити. Кричали «говори! говори!» і дубасили по спині. Що конкретно вони хотіли, щоб я сказав, незрозуміло. Відкривали й показували щось в інтернеті: «Смотри! Смотри!» Я прекрасно розумів, що за запитом «Анатолій Левченко» багато чого гуглиться.

– О! Спектакль «Слава героям», ми зараз тебе за цих героїв уроємо!

Я їм пояснював, що розповідати мені нічого: «Я не військовий, я не розвідник, що ви від мене хочете?» Мені стало дуже зле, тиск піднявся ще більше. Кажу: «Хлопці, знаєте, чим закінчиться? Я тут зараз здохну, і все».

Врешті я підписав протокол, який до ладу не прочитав, бо ззаду хтось бив мене по спині палицею. Пам'ятаю, було написано, що методів психологічного, фізичного тиску до мене не застосовували. Це в них фраза постійна.

Пізніше мене возили до тієї школи на допити ще кілька разів. Під час одного слідча показала два доноси, написані на мене, і додала, що це не всі, є ще. Вона закрила те місце, де був підпис автора, і дала подивитися. Я встиг прочитати кілька речень, там були описані речі, які насправді відбувалися в період моєї роботи в драматичному театрі. І це було те, що називають «внутряк», тобто такі факти, про які знають тільки в колективі, невідомі публічно. Я впевнений, що автор доносу – один з акторів, навіть зрозумів, хто саме. Але поки не маю залізних доказів, прізвища не називатиму.

Ізоляда

Після допитів у школі мене відвезли до сумнозвісної Ізоляції, вулиця Світлий шлях, 3. На жаргоні її називають Ізолюдою. Це буцім заклад тимчасового утримання. У СІЗО, за законами ДНР, можна сидіти роками, а в Ізоляції офіційно до 60 днів, потім тебе мають віддати під суд. Але фактично вони можуть без кінця продовжувати термін. Були люди по 5–6 років там сиділи. І поки там сидиш, офіційно навіть не підозрюваний, а просто затриманий, потім це перебування до строку не зараховується.

Про Ізоляцію я, звісно, чув багато страшилок. У 14-му і пізніше людей там убивали, морили голодом, катували, словом, жах. Коли я там був, в Ізоляції били та катували, але вже не вбивали, наскільки я знаю. Колись це було промислове підприємство, камери розташували в адмінбудівлі. Якись там були кабінети раніше, на лінолеумі лишилися сліди від столів і стільців.

Завели мене до камери десь о першій ночі. Оскільки я не сидів, то в мене перше питання: як себе зараз поводити? Казати «добрий вечір в хату» чи не казати? Мене завели, стою я в пакеті, чую, хтось каже: «Мужик, пакет знімай, сідай. Їсти будеш?» Звісно, почали розпитувати: де взяли, сам звідки і так далі. Також новачкам пояснюють правила поведінки.

О шостій ранку гуде сирена, ти прокидаєшся. Більше лягати або сидати на нари не можна. Є тільки маленька лавочка, на якій можна сидіти по черзі. У камері є стіл, за яким їдять, якщо ти покладеш руки чи голову на нього, тебе будуть бити, заборонено.

Відбій о десятій. Годинників немає, час дізнаєшся за сонцем. Коли сонце заходило рано, ми що тільки не робили, щоб не заснути. Страшенно хочеться спати, а не можна, бо відлупцюють. Коли відчиняються двері камери, усі мають повернутися спиною до входу та надіти пакети на голови. Потім доповісти: ПКТ номер 8 (ПКТ, приміщення камерного типу), 7 ув'язнених.

У камері в нас було 7–8 людей. Місця вистачало, бо стояли триярусні нари, розраховані на 16 осіб. Усередині ми мали унітаз – це шик взагалі. У СІЗО, наприклад, уже була реальна параша – просто дірка в підлозі.

Але постійно була проблема з водою. Як і в усьому Донецьку, воду дають раз у три дні. Тобто помитися, попити – це проблема. Раз на тиждень, щоп'ятниці, баня, давали постільну білизну. Годували нас з військової кухні. Їжа не дуже добра, перловка якась, але це не була баланда. Тобто на Ізолюді, можна сказати, ще пристойні умови порівняно з в'язнями та СІЗО.

Знайомство з мером Мангуша

Люди сидять замкнені, їм хочеться знати, що відбувається зовні, то вони розпитують у новеньких про все. У камері я розповів, що був на фільтрації, мабуть, звідти інформація прийшла і мене заарештували.

– А де ти був на фільтрації?

– У Мангуші.

– І як там?

– У Мангуші війни не було. Там світло, газ, магазини працюють, краса. Мабуть, мер у Мангуші постарався.

І раптом хтось каже: «Ага, це я».

Так я познайомився з Володимиром Караберовим, мером Мангуша. Колишнім, звичайно. З вигляду характерний грек – ніс сливою. Йому 60 років, він наскрізь хворий, видалена підшлункова. Але, звісно, якщо ти голова адміністрації, то мільйонер у доларах. А як інакше? Він розповідав, що мав елеватори, сільгосптехніку, багато автотранспорту та всяке інше.

У перші дні в
допомагав о
управління М
все чудово. Ч

Подпишитесь на наши
уведомления!

Нажмите на иконку
колокольчика, чтобы
включить уведомления

ти на фейсбук-сторінці райадміністрації, що вони радо вітають російські війська. Потім усіляко
реба. Пишався, що особисто знає Олега Моргуна (полковник, в.о. начальника Маріупольського
у 2014 р. У 2023-му призначений головою окупаційної адміністрації. – Авт.) Караберов думав, що
н і каже: «Слухай, треба в Донецьк поїхати, познайомити тебе з начальством, можливо, з Пушиліним
Караберов сказав: «Ок, добре!» Узяв зі собою трилітрову
банку чорної ікри, сів у "гелендваген" і поїхав у Донецьк.

Приїхав до Міністерства доходів та зборів, до самого міністра. Щось побалакали, міністр йому пояснює, що його мають перевірити через МДБ і все
таке, ну, словом, формальності. «Йдіть просто з оцим офіцером». Караберов зауважив, що машину залишив відчиненою, треба б замкнути. А офіцер
йому: «Уже немає твоєї машини». Ось і все, він опинився на Ізоляції. Зрадників ніхто не любить.

«МИРОТВОРЕЦЬ»
ЦЕНТР ДОСЛІДЖЕННЯ ОЗНАК ЗЛОЧИНІВ ПРОТИ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ, МИРУ, БЕЗПЕКИ ЛЮДСТВА ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВОПОРЯДКУ
Non-government Center for Research of Elements of Crimes against the National Security of Ukraine, Peace, Humanity, and the International Law
Information for law enforcement authorities and special services about pro-Russian terrorists, separatists, mercenaries, war criminals, and murderers

СТИЛИЩЕ» <IDENTIGRAF» (надіслати дані) подати скаргу

Поиск

Караберов Владимир Ильич / Караберов Володимир Ілліч / Karaberov Vladimir Ilich

Дата рождения: 08.07.1963
Страна: Украина
Адрес: Донецька обл., Першотравневый р-н, с. Юрьевка, ул. Набережная 93

**Изменник Родины.
Пособник российско-фашистских захватчиков и террористов.
Соучастник преступлений российской власти против Украины и ее граждан.**
Сельский голова пгт Мангуш, депутат Мангушского райсовета, предприниматель. Добровольно пошел на сотрудничество с оккупантами. Помогал российским захватчикам, чем мог — обеспечивал нейтрализацию сборов предпринимателей и проукраинских митингов в начале оккупации, осознанно сообщил оккупантам дислокации ВСУ на территории района.
Код ДРФО: 2319902394
Дата рождения: 08.07.1963
Источник
Источники: <https://mangush-gromada.gov.ua/kerivnictvo-15-27-21-12-01-2021/>, <https://www.facebook.com/NAZKgov/posts/2058929024167011/>
#RussiaInvadedUkraine
#підрадянське

Скриншот досьє Володимира Караберова на сайті Миротворець

Тоді Караберов зрозумів, що попав конкретно. Йому сидіти що там, що там. Після того, як він на ФБ-сторінці опублікував те вітання, СБУ повідомила, що Караберову висунули звинувачення в держзраді. Він був розчавлений, ночами плакав.

Хто попадає на Ізольду

Там я зустрів знайомого, якого по Маріуполю знав. Він приходив до нас у театр, а його дружина була хореографом у палаці культури. Жінка встигла виїхати з Маріуполя, а він ні. Річ у тому, що він за контрактом у ЗСУ працював будівельником. Але в ДНР це, звісно, неважливо, хтось стуканув. Коли він приїхав з останнього допиту, я запитав, що в нього. «Така-то стаття, 15 років, завтра переводять у СІЗО». Я не знаю, що з ним далі сталося.

Ще з нами в камері сидів Бодя. Пацан з Луганської області, 18 років, зливав есебушникам інформацію про розташування військового транспорту. Йому погодили частину голови – це ніби схоже на гребінь півня. Хто сильно репетував, того ще й зеленкою фарбували. Це такий метод знущання. Тому що ти петушара, тому що ти укр. І ще йому заборонено було сидати впродовж дня, завжди стояти. Коли я потрапив туди, він стояв уже понад 60 днів. Якимось у нього просто ноги відмовили, він упав – прибігли охоронці, били, доки не підвівся. Крім хліба і води, його нічим не годували. Ми намагалися підтримувати, але це було складно.

Сашка Гашиш – третя ходка, наркоман, але насправді дуже хороший хлопець. Звичайний кримінальник, не більше того. Він купував наркотики, але товар виявився з України. І тому це вже політична стаття. Отак.

Потім до нас закинули Альошу. Цікавий персонаж. Перекопаний денеєрєвєць, працював у Міністерстві вугільної промисловості, здається. Його обов'язком було збирати інформацію про всякі підприємства та подавати керівництву. Раптом ці дані знайшли в Україні – Альошу взяли по держзраді. На Ізольді його сильно били струмом. Він не зізнавався, не говорив того, що від нього хотіли почути. Скільки він був у нас, кожен день його возили вечорами на допити з тортурами. Коли він повертався, ми бачили, що до його кайданків дріт прикручували. Це тапіком називається – ТП, аббревіатура "телефон польовий". Дріт прикручують на кайданки, а можуть на яйця чи до рота, і крутять генератор. Там невелика напруга, тобто убити не можна, але, кажуть, боляче дуже. На щастя, на собі я це не відчув. Попри все, Альоша топив за ДНР. Періодично ми говорили на цю тему, у камері нікуди не дінешся. Я питав: «Льохо, ти мені можеш пояснити: тебе ця влада посадила, а ти за неї тут усе одно топиш?» Він відповідав, от натурально як у 37 році. Типу, Сталін взагалі правий, а на місцях, звісно, не порядок коїться. "Це просто помилка, зі мною розберуться, а ви всі зрадники, фашисти".

Двоє чи троє людей було атовців, що воювали в 14–16 роках. Один був з-під Волновахи, один з Маріуполя, ще один контрактник. Хтось із сусідів стуканув, і їх загребли, що вони із ЗСУ. Стандартна історія. Їм шили співпрацю з терористичною організацією. Тобто ЗСУ вони називали терористичною

організацією

Між камерам
Розуміли, що
зізнаються, їх

Подпишитесь на наши
уведомления!

Нажмите на иконку
колокольчика, чтобы
включить уведомления

зрмация – що почуєш через коридор або що охоронець скаже. Із сусідніх камер ми чули крики. Я через жінку, яка розносила баланду, що там українські військові, чоловік з дружиною. Вони не горія МДБ. Там усі були зрадники з погляду ДНР.

Урятуватися з Маріуполя. На крок попереду смерті

Тюремні розваги

Усередині камери атмосфера була нормальна. Хто хотів – спілкувався. Книжки були, дуже цікаво, що з екслібрисами, це значить, їх у когось конфіскували. Читали, обговорювали. Раз на день нас виводили на прогулянку. Це так званий дворик 6х6 метрів, 5 хвилин ти просто ходиш по колу. Ось і все.

Щоб ми не сумували або як покарання, наглядачі вигадували всілякі речі, схожі чимось на армійські приколи. Тримати небо, наприклад. Ти береш подушку, на витягнутих руках тримаєш її над головою і так стоїш. Здається, це фігня. Але спробуйте постояти так хоч п'ять хвилин. Руки у вас відвалляться. Я стояв дві години, зле стало так, що я впав. Це ми залетіли, коли інструтували новенького, як себе поводити, щоб не потрапити під охоронців. Один з них стояв біля дверей і все почув.

Побиття – це взагалі для наглядачів така собі щоденна розвага. Вони заходять: «Шо, режисер, бл@дь, даігрался, бл@дь». Дістає дубинку – і починається. У камерах працює відеонагляд, без звуку, ми так зрозуміли. Якщо порушуєш режим, то це помітять і відразу відлупцюють. А можуть і просто так. Ну, захотілося йому дубинкою помахати.

Обвинувачений

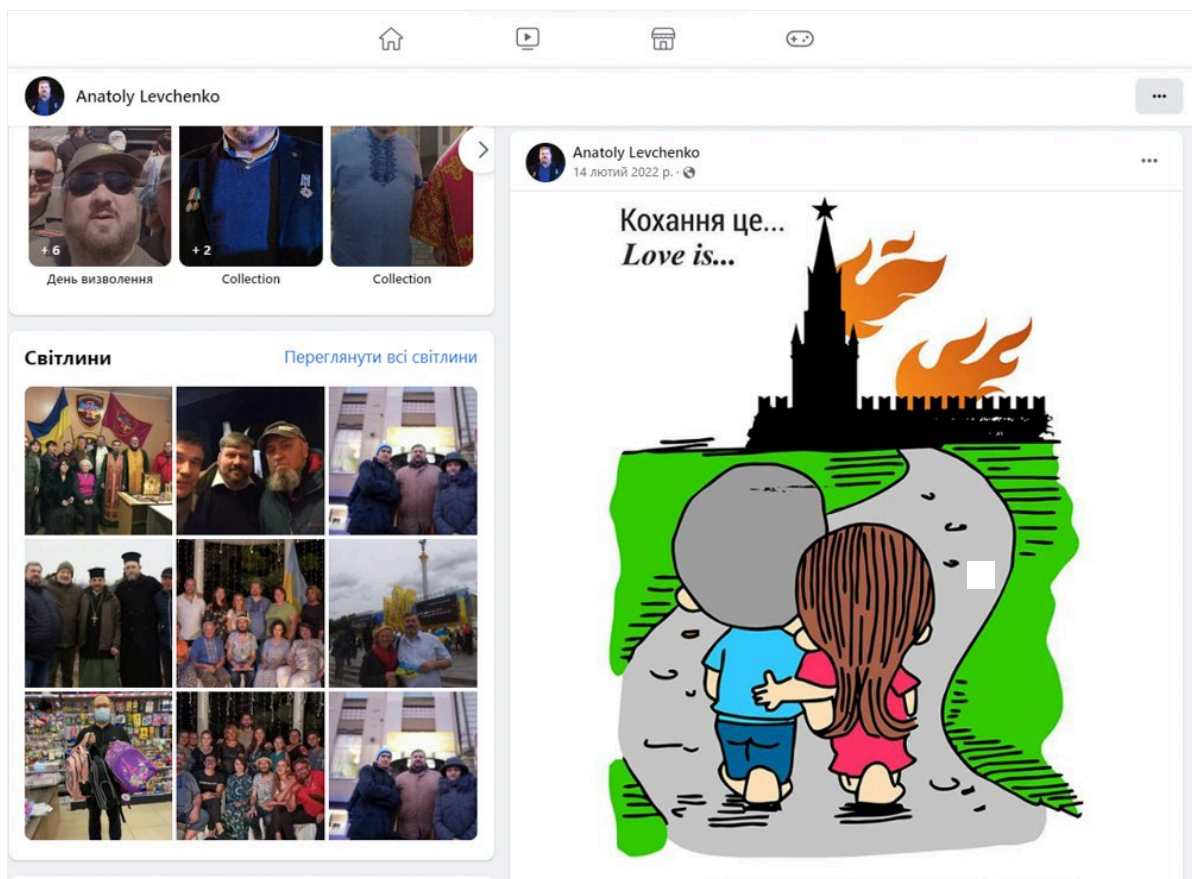
16 червня мені висунули обвинувачення за статтю 328 КК ДНР ("возбуждение ненависти либо вражды, а равно унижение человеческого достоинства"). Судячи з розмов на допитах, вони мали претензії і до моєї театральної діяльності. Але якось перевести це в статтю їм не вдалося.

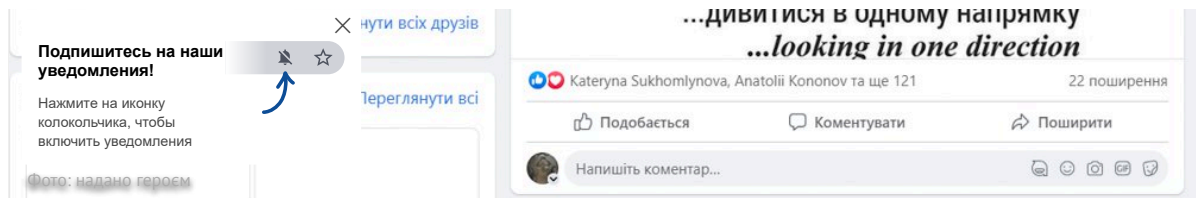
– «Слава героям» – це про що спектакль?

– Про ветеранів.

Ну, це ж справді так.

Словом, вони сконцентрувалися на моєму фейсбуку. Пам'ятаєте, були такі картиночки, що імітували стиль фантиків від жуйки «Love is». У мене була така опублікована в стрічці, там пара дивиться на Кремль у вогні. І підпис: «Любов – це дивитися в одному напрямку». У протоколі було написано: «Левченко призывал к поджогу московского Кремля». Смішно? А це 7 років ув'язнення. Запиратися, щось доводити було безглуздо.

Скриншот ФБ-сторінки Анатолія Левченка

ПОСТАНОВЛЕНИЕ о привлечении в качестве обвиняемого

г. Донецк

«09» марта 2023 года

Врид следователя СО УФСБ России по Донецкой Народной Республике лейтенант юстиции Токарева М.М., рассмотрев материалы уголовного дела № 03-1-2022-090-001363,

У С Т А Н О В И Л :

В производстве СО УФСБ России по Донецкой Народной Республике находится уголовное дело № 03-1-2022-090-001363, возбужденное в отношении Левченко А.Н. по признакам преступления, предусмотренного ч.2 ст. 280 УК РФ.

В ходе предварительного следствия по уголовному делу установлено, что в период времени с 14 февраля 2022 года по 27 февраля 2022 года, Левченко А.Н., проживая в г. Мариуполе в период времени с 14 февраля 2022 года по 26 февраля 2022 года, действуя из собственных политических убеждений, придерживаясь проукраинских взглядов, оправдывающих осуществление террористической деятельности, то есть, деятельности по организации, планированию, подготовке, финансированию и реализации террористического акта, подстрекательству к террористическому акту, по мотивам политической, идеологической ненависти и вражды в отношении России как географического региона, российского народа и военнослужащих Российской Федерации, имея в социальных сетях «Facebook» всемирной информационной системы «Интернет» аккаунт под именем «Anatoly Levchenko» (адрес страницы: <http://facebook.com/mariupolteatr>), публично с использованием принадлежащего ему мобильного телефона «Xiaomi Redmi Note 8T» находясь по адресу: г. Мариуполь, ул. Николаевская, д. 82, кв. 51, преследуя цель призывов к осуществлению экстремистской деятельности, в нарушение ст. ст. 12 ФЗ от 25 июля 2002 г. N 114-ФЗ "О противодействии экстремистской деятельности", запрещающих использование сетей связи общего пользования для осуществления экстремистской деятельности.

14 февраля 2022 года, более точное время органами предварительного следствия не установлено, Левченко А.Н., действуя умышленно из собственных политических убеждений, придерживаясь проукраинских взглядов, находясь по месту жительства по адресу: г. Мариуполь, ул. Николаевская, д. 82, кв. 51, используя принадлежащий ему мобильный телефон «Xiaomi Redmi Note 8T», на личной странице «Anatoly Levchenko» (адрес страницы: <http://facebook.com/mariupolteatr>) в социальных сетях «Facebook», публично, самостоятельно разместил публикацию в виде изображение этикетки жевательной резинки с пояснительной надписью «Любовь это... смотреть в одном направлении» с изображением лиц, которые смотрят на горящий Московский Кремль, которое заведомо для него содержит контекстуальный призыв к экстремистским и террористическим действиям в виде поджога Московского Кремля.

Фото: надано

Подпишитесь на наши уведомления!

Нажмите на иконку колокольчика, чтобы включить уведомления

✕

Сторінка з постанови обвинувачення

У мене був адвокат Валерій Вардкесович.

Коли я вже в СІЗО сидів, мене питають:

– А в тебе хто адвокат?

– Акоюн.

– Ой, бл.....!

Фото: надано героєм

Юридическая Компания «ВАША ПРАВОВАЯ ЗАЩИТА»

14 лют 2019 · 🌐

Адвокат Акоюн Валерий Вардкесович.

- Член совета адвокатов Донецкой Народной Республики.
- Имеет большой опыт работы в сфере юридической практики.
- С 2006 года занимается адвокатской деятельностью.
- Имеет 90% процентов выигрышных дел.
- Специализируется по таким делам как:

- ✖ уголовные;
- ✖ арбитражные;
- ✖ хозяйственные;
- ✖ представление интересов в суде.

Адвокат, имеет большой опыт работы в сфере вышеуказанных дел и является частью Юридической компании "ВАША ПРАВОВАЯ ЗАЩИТА"

Обратившись за юридической помощью к Валерию Вардкесовичу, Вы убедитесь в том, что сделали правильный выбор!

Адвокати там декоративні всі. Але й серед них є такі, що мають погану славу. 16 червня мене привезли на оголошення підозри, пів години ми зображали якусь юридичну діяльність. Я питаю в них:

– А як я опинився в ДНР? Я не перетинав кордон. У мене паспорт України, я громадянин України.

– Ну і що? – дивується слідча, дівчинка років 25, можливо.

Тоді адвокат підвівся, підійшов пояснити їй щось. Потім уже, в СІЗО, коли все-таки випросив кодекс, прочитав, що, згідно з їхніми законами, з іноземцем по-іншому все це має бути. А з їхньої точки зору я іноземець – у мене український паспорт. Але оскільки у них усіх, як правило, три паспорти: український, ДНР і російський, то все це по цимбалах.

[«Це був наче конвеєр». 40 днів роботи у блокадному Маріуполі лікарні №4, що була розташована неподалік Азовсталі](#)

Отже, мені висунули звинувачення, і офіційно почалося слідство. Тоді ж мене перевели в СІЗО на вулицю Кобзєва, 5. Відчинилися двері камери: «Левченко, з речами на вихід». В Ізоляції я пробув з 20 травня по 16 червня. Тільки в СІЗО я побачив, що таке справжня в'язниця. Там було все: щури, воші, таргани в їжі та таке інше.

Продовження історії - [Частина 3](#).

[Іван Станіславський](#), журналіст

0 коментарів

Сортування

Найстаріший

Додайте коментар...

Плагін коментарів Facebook